

Anya, Apa: felnőttem.
Nincs több szükségem felügyeletre.

Válok, ha válni kell.
Ami még belefér: pár huzatos medence.
Kihűlt szobákban mosódik el
Kopott névtáblák többnyelvű csendje.
Egy évszázad, s kiszellőznek a termek.
Búcsúzól utószor még ágyába vizes
A fölbikázott, elégtelen gyermek.
És túlnó anyján, apján néhány centivel.

Babiczký Tibor

Az alkimista

Álmában gyakran megjelent egy omladozó
ház, két gyertya égett az ágy fejénél.
Máskor a lagúnán hajózott, és a vízbe tekintve,
a felszín alatt egy város képe tűnt előtte fel –

az utcák homályba vesztek, de a tornyok
csúcsai tőle karnyújtásnyira,
élesen ragyogtak elő a hajógerinc alól.
Amikor pedig egy reggel

nem ébredt fel álmából, az orvos belenézett
a halott szempárba, melyben még akkor is
ott ült az iszonyat, és így szólt: „Amitől féltem,
bekövetkezett végül: összeomlott a ház.”

A feltámadás ünnepén

A küldöttség hajója biztonságos távolban,
az öböl kijáratánál vetett horgonyt.

Díszes csónakok sora futott ki a partra,
előkelőségek és szolgák rajzó hadserege.

A kikötői kocsmák tömve voltak mind,
sokan figyelték aranylő ital mellől

a történéseket – hordók gurultak, sziszegett
a sörccsap, lomhán locsogott a dagály

a rakodópart hallgatag falán. Sor került
végül az ajándékok átadására, különösebb

szertartás nélkül, a Tengeri Szentek temploma
előtt. Elsőként egy kurvát vezettek elő, nyakán

ezüst szalag, aztán egy nyomorékot, aranyból
készült görgős széken ült, majd utoljára

egy döglött orángutánt, bronzként ragyogott
a szőre. A kocsmákban elhomályosult

minden pohár. Épp a feltámadás
ünnepe volt, a harangok mégis némák

maradtak. Senki se tudja, miért, nem volt
még példa ilyenre, mióta a város történetét

jegyzik – talán a küldöttség érkezése,
és a sok drága kincs miatt.

Az élet felén

Miféle istentől eredő, puha
tűz volt, miért esett hamuvá időnk?
S mi lesz, ha szél jön épp felénk a
kényszerűen kinyitott kapun át?

Sodorja hát tovább maradék magunk –
vesz új irányt a szív, s vele hullani
nem tud az ész: lebegni akar
tengeri sós levegő tetején.

Keverni kell közönyt a tünő, mai
vágyszhoz. Talán, ha lenne mögötte még
új íz, s lehetne színe is, vagy
forma szerint kiszakadna belül,

akár a pék kezén alakult kenyér,
pirult héján a sok repedés is úgy

szaladna át, ahogy végül a
végzet ekéje hasítja arcunk.

Visky András

Somnambulans

ütötték az arcát is amikor letakarták?
tépkedték ágyéka fakó szőreit?
a szomorúságtól kimerülve alszik
éretlen almákat rejteget a pokróc alatt

*

amikor éjszaka elindultam a Hold után
tisztátalan lelkek borultak le előttem
és azt kiáltották te vagy az Isten fia
ti is azok voltatok vigasztaltam a tisztátalan lelkeket
te is tisztátalan lélek voltál vigasztaltak a tisztátalan lelkek

*

azon az éjszakán amikor elárultak
a nuceti pionírláger parancsnoki barakkja
tágas mosdójában tovaräsa Bajkó
zuhanyozott egyedül az olajfestékkel
mázolt ablakon keresztül holdfény
világította meg meztelen testét
vedd le a pizsamádat szólított fel
tovaräsa Bajkó nem veszem le válaszoltam
nagyon fázom de mire kimondtam leolvadt
rólam a paradicsommadár-mintás flanel
hangosan vacogtam tovaräsa Bajkó
végre-végre magához ölelt lecsatolt
falába a fűtőtesten száradt magasszárú
fűzős cipő volt rajta ezzel a cipővel
taposott a mérges kígyó fejére a
napfényes Prislop hegyen nem
emlékszem semmire mondta tovaräsa
Bajkó nem kell félned az ügyeletes
pionír parancsnoklány vette fel
a hivatalos jegyzőkönyvet zsoldárokat
énekeltünk suttogva a forró párában
amikor ránk talált Nicoleta Surdunak
hívták Nicónak szólította mindenki